

Eredj ki a te földedről!

Időpont: 1962. december 19. este

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Alapige: 1Móz 12,1

És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked.

Ima:

Hálát adunk Urunk Jézus Krisztusunk azért, hogy eljöttél ide e földre. Köszönjük azt is, hogy el fogsz jönni még egyszer nem szegényen, alázatosan, koldusként bebocsáttatásért esedezve, hanem jössz majd hatalommal, dicsőséggel ítélni élőket és holtakat. De legjobban mégis azt köszönjük, hogy most is jössz, nem fordítasz hátat e világnak, ami úgy fogad, mint egykor Betlehemben fogadott. Bocsáss meg nekünk, hogy oly sokszor zörgettél szívünk ajtaján, de nekünk mindenki és minden számára volt helyünk, csak a Te számodra nem. Időnk is volt minden és mindenki számára, csak arra nem értünk rá, hogy Veled foglalkozzunk. Engedd hát, hadd nyissa meg Szentlelked szívünk és házunk ajtaját, jöjj be Urunk Jézus, tárt szívvel várunk, de nemcsak vendégül, hanem Urunknak és Királyunknak már itt is, most és majd egykor odafenn.

Ámen.

Advent Isten keresésének ideje. Mégpedig kétféle értelemben. Adventben különösképpen keresi az ember az Istent, de különösképpen keresi Isten is az embert. Ha ezt a két keresést egymás mellé állítjuk, akkor dacára annak, hogy mi tudatában vagyunk annak, hogy Istennek nincs szüksége ránk, csak nekünk van szükségünk Istenre, mégis intenzivitásban, munkában sokkal nagyobb a kereső szeretet, amivel Isten keresi az embert, mint amivel az ember keresi az Istent.

Istennek ember kereséséről szól az adventi sorozatos igehirdetés. Hallottunk már arról, hogyan kereste Isten a bűnbe esett Ádámot és Évát, hogyan kereste mentő számonkérésével Kaint, az első gyilkost, hogyan kereste Noét, a teljesen elfordult világban, aki egyedül maradt meg családjával Isten mellett. Ebben az Igében pedig azt fogjuk látni, hogyan keresi Isten Ábrámot. Ne zavarjon meg most minket az, hogy ebben az Igében nem Ábrahámról, hanem Ábrámról van szó, mert ez volt az eredeti neve, az Ábrahám nevet csak később adta neki Isten. Maradjunk mi csak a megszokott új névnél, Ábrahámnál. Hogyan keresi Isten?

1. Keresi, hogy beleszól életébe!

Így kezdődik a mára kirendelt Ige: „És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked.” Isten kereste Ábrahámot s úgy kezdődött keresése, hogy szól. Szól és beleszól életébe. Valahova el akarja indítani, mert valahol akarja őt megáldani. Nem mondja meg pontosan hova, földrajzilag nem jelöli meg a helyet, ahova küldeni akarja, de elindítja valahova. Majd útközben megmondja s vezérli oda, ahol Ő látni akarja Ábrahámot.

Az ember lelkében felmerül ez Ige olvasásakor az a gondolat: vajon miképpen szól Isten Ábrahámnak? S vajon hogyan hallotta meg Ábrahám az isteni szót és hogyan tudta, hogy

ez Istennek beleszólása életébe? Eredj ki a te földedről máshova! Sokféleképpen tud Isten beleszólni életünkbe. Szól titokzatosan. Lélektanilag meg lehet magyarázni, de nem lehet tökéletesen megérteni. Valami belső nyugtalanság lesz úrrá az emberen, valami belső indítást kap, hangot hall szívében, talán lelkiismeretén, vagy embereken keresztül kapja. Valahova valami titokzatos belső kényszer hajtja. Isten szólt bele az életébe.

Nem ez az egyetlen példa a Bibliában ennek igazolására. Az Újtestamentumból csak egyetlen példát emelek ki. Lukács evangéliumának elején van feljegyezve az öreg Simeon története, aki talán a legöregebb ember volt Jeruzsálemben. Kegyes, istenfélő, de ki tudja mióta nem járt már templomba. Nem tiltotta meg neki senki, a mellette felnövő új generáció sem bélyegezte ősdí, maradi szokásnak a templomba járást, egyszerűen öregsége miatt nem tudott már elmenni a templomba. Mikor bekövetkezett az ünnep, szombat napja, felöltözött ünneplő ruhába s mikor a többiek elmentek templomba, lélekben bizonytalán ő is elment velük. Lábai már nem bírták az utat a templomig és vissza. Míg a többiek a templomban zengték a zsoltárokat, ő talán otthon rekedtes öreg hangon dúdolgatott régi zsoltárokat. Azonban egyszer – így olvassuk – egy szombaton vagy talán más ünnepen, valami nagy belső nyugtalanság lett úrrá felette. Felöltözött ünneplő ruhába s mikor gyermekei megkérdezték, hova megy, azt felelte, megyek a templomba! Nem lehetett szándékáról lebeszélni, hiába magyarázták: ne menjen, nem bírja már az utat, ha el is ér a templomig, nem tud visszajönni. Az öreg Simeon csak hajtogatta: nem tudom, nem tudom megmondani, csak azt tudom, hogy bent a szívemben egyszerre felébresztett Isten sok drága emléket, ami engem a templomhoz fűz s ma nekem el kell mennem oda! Nem tudom miért, de nekem el kell mennem! El is csoszogott szegény és ott meglátta Jézus Krisztust, akit várt, akinek látása nélkül az öreg Simeon meghalni sem tudott.

Talán Ábráhámmal is így történt. Valami belső parancsszózat szólalt meg szívében: menj ki a te földedről! Nem tudja miért, nem tudja hová, az ő útja még nehezebb, mint az öreg Simeoné.

Néha nem így szól bele Isten életünkbe, néha egy más emberen keresztül indít útnak bennünket. Ha nem csak a 12. fejezet első versét, hanem az előző fejezet utolsó versét is hozzáolvassuk, látjuk, hogy Ábrahám édesapja, Tháré kapta először az indító parancsot Istentől: „... és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepedének.” (1Móz 11,31). Hogy mik voltak az okok, melyek őt elindították erre az útra egész családjával együtt, nem tudjuk, de megindult, az azonban már más kérdés, hogy nem jutott el arra a földre, melyet Isten mutatott számára, amit Isten minden bizonytalán neki is szánt. Elindult Úr-Kaszdimból, de közben megállt és csak Háránig jutott el s ott megtelepedett. Lehet azért állt meg, mert már öreg volt és nehezebb esett a tovább menetelés.

A következő versben olvassuk, hogy amikor meghalt Háránban, 205 esztendő volt. Emberileg nem lehet csodálkozni, ha már nem kívánczozott tovább költözködni egy új világba. Vagy talán azért nem ment tovább, mert Hárán sokkal alkalmasabb volt letelepedésre, vagy jobb volt a föld, előnyösebb volt a gazdálkodáshoz. Talán ő is úgy járt, mint Ábrahám és Lót, hogy pásztoraik összevesztek a jó legelőn és Lót választotta Sodomát és Gomorát, ahol jó legelők voltak, Ábrahám pedig felment a hegyek közé. Lehet talán Ábrahám apján keresztül kapta az isteni parancsot: menj ki a te földedről és rokonságod közül s amit édesapja nem teljesített, vagy csak részben teljesített, azt Ábrahám apjától átvette és megcselekedte.

A mi életünkben is lehet így. Isten nem közvetlenül nekünk ad parancsot, valakinek másnak: édesapánknak, gyermekeinknek, rokonainknak: menj ki a te földedről, melyet én mutatok néked! Nem kifogásolhatjuk azt sem, ha nem személy szerint indít, de közvetítve adja a parancsot: menni kell!

Néha Isten úgy indít és szól bele életünkbe, hogy az események beszéde által kényszerít valamerre bennünket. Nem tudjuk, hogy mikor Ábrahámék elindultak, vajon voltak-e kényszerítő körülmények vagy nem. A Biblia nem beszél róla. Lehet azonban, hogy voltak. Talán nem sikerült egyik esztendőben a termés, a szárazság hajtotta őket, mint valamikor Egyiptomba. Talán ilyen külső körülmények voltak azok, melyek eszébe juttatták Ábrahámnak, hogy édesapját Isten elindította Úr-Kaszdimból s ő is ezért indult el.

Karácsony előtt vagyunk s most különösen jól láthatjuk a karácsonyi történetből, hogyan vezet Isten külső körülmények által. A próféciában fel volt jegyezve, hogy a világ Megváltójának, Isten Fiának Betlehemben kell megszületnie. Mária pedig – kit Isten Fiának édesanyjául választott, – Názárethből való. Aztán jöttek a külső körülmények. Nem is azért mentek ők Betlehembe, mert ismerték az Ótestamentum próféciáját, amelyben meg volt írva: „*De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nekem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.*” (Mikéás 5,2). Egyszerűen csak azért, mert a római császár tudni akarta különböző adókimutatások, katonai sorsolások érdekében, ki, hol lakik, hány ember él országában, kinek milyen a vagyoni viszonya. Zsidó szokás szerint a népszámlálást úgy kellett végrehajtani, hogy mindenkinek el kellett mennie ősei városába, honnét családja származott. Mivel Mária és József Dávid házából valók voltak, azért kellett nekik is felmenni Dávid városába, Betlehembe. Külső körülmények, egy római császár, pogány ember, akiben nem volt semmi várakozás az Úr Jézus Krisztus, Megváltónak eljövetelére, aki édeskeveset törődött a próféciákkal, annak a parancsa indítja őket: eredj ki földedről! Názárethből Betlehembe, mert ott fog megszületni az én ígéretem szerint a Megváltó!

Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy amikor Isten külső körülmények által kényszerít valamire, akkor csak a külső körülményeket látjuk csupán, de nem látjuk Isten beleszólását, parancsát életünkbe. Mikor kihirdették Józsefnek és Máriának a parancsot, hogy el kell menniük Dávid városába, Betlehembe, lehet, hogy keserűség volt az ő szívükben is. Ilyen állapotban! – mikor Mária minden napon várhatja gyermeke születését, hát nem istentelen, embertelen kívánság egy ilyen asszonyt kényszeríteni ilyen hosszú útra? És csak azért, mert Augustusnak így tetszik?... Lehet, Mária is gondolt arra: miért nem rendelkezett másképpen, hisz lehetne kivételt is tenni az ő állapotára való tekintettel és Názáretben is bejelentkezhetett volna. Augustus Isten kereső hívogatásának eszköze volt József és Mária életében, az ótestamentumi prófécia beteljesedésében. Lássuk meg hát emberek és események mögött az életünket igazgató, bennünket kereső Istent, magát.

Nem csak régi történetekre hivatkozom. Néha Isten bennünket is – sőt, talán azt is lehetne mondani, nemcsak néha, hanem rendszeresen – az Igén keresztül, az Ő szaván át keres és vezet. Ami nem állt rendelkezésére az ótestamentumi népnek, vagy legalább is nagyon kevés mértékben, az nekünk – az Újtestamentum népének – rendelkezésünkre áll: Isten beszéde. Akik rendszeresen olvassák a Bibliát s életüket hozzá igazítják, tapasztalhatták már és bizonyosságot tudnak tenni arról, hogy Isten az Igén keresztül keres és indítja el őket valahova és mindig ráfizettek, mikor nem mentek, s csodálatos jutalmat kaptak, mikor megindultak. Azért hát testvérem, ha téged Isten valahova indít, ha nem is mondja meg azonnal, hogy hova, menj arra, amely felé mutatja az utat. Menj, ha nem is tudod mi vár rád ott, mert sohasem „mi” vár ott, hanem Valaki vár ott rád. Ahova Isten indít, ott Ő vár rád, mert ott akar veled találkozni és megáldani. Ebbe te nem szólhatsz bele és nem kívánhatod, nem igényelheted Istentől, hogy ott találkozzék veled, ahol te akarod, hogy Vele találkozzál. Neked kell hozzá alkalmazkodni. Ábrahám is elindult, ő sem kapott más ígéretet, csak azt, hogy ott áldás vár reá, ott áldássá lesz. Tehát ha az Úr valahova indít, eredj ki földedből, áldás vár rád – Krisztus, aki ott veled fog találkozni!

2. Úgy keres, hogy lemetsz, áldozz!

Mikor azt mondja az Úr Ábrahámnak: „*Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül*”, akkor egyben megmutatja neki azt is, hogy Ő sokszor úgy keres valakit, hogy valamitől vagy valakiktől el akar szakítani. Lemetsz. Gondolj csak bele abba a helyzetbe, melyben Ábrahám volt, mit is kíván az Úr Ábrahámától? Hagyd ott földedet! Hagyd ott népedet, édesatyád házat s menj egy ismeretlen világába. Ha itt nincs is külön megemlítve, de benne van az is: hagyd ott édesapád sírját! Hiszen az előző fejezet szerint Tháré meghalt Háránban, tehát mindent hagyjon háta mögött: házat, rokonságot, drága emlékeket! Hát talán valami bűn az, ami reá tapadt ott Háránban és azért kell neki otthagyni?... Nem, testvérem! Amikor Isten keresi az embert, néha egészen ártatlannak, közönyösnek látszó dolgokra azt mondja: áldozd fel! Gondolj a gazdag ifjú történetére. A gazdag ifjú elmegy keresni Jézust, dicséretre méltó buzgalommal keresi. Megtalálja, odafut hozzá, leborul előtte és az örökélet felől érdeklődik nála. Az Úr így szól hozzá: add el minden vagyonodat és szegényen kövess engem! Hát bűn az, hogy valakinek vagyona van?... Csak szegény ember követheti Jézust? Miért mondja a gazdag ifjúnak, áldozd fel vagyonodat?

Vannak ennél vakmerőbbnek látszó példák is. Lukács evangéliumában van szó arról, hogy Jézus hívogatja az embereket tanítványainak. Egy valaki magától jelentkezik: Uram, ahova mégy, én követlek téged, csak engedd meg, hadd menjek előbb haza, hogy meghalt édesapámat eltemethessem. Szeretnék hazamenni és koporsójára ráborulni, elsírni szívem fájdalmát s elmondani azt a sok, sok hálát, amit szívem érez, holnap visszajövök és követlek téged! Haza kell mennem azért is, mert megszólhatnak a faluban, ha temetésén mindenki ott lesz, csak én, a fia nem leszek ott! Jézus pedig azt mondja: temessék el a halottak az ő halottaikat, te pedig jer, és kövess engem! Áldozd fel érettem még édesapád temetését is, ha én azt mondom néked! (Lk 9,57-60).

Nem mindig a világ ítélete szerint bűn az, amire rámutat a minket kereső Isten s azt mondja: áldozd fel! – de minden bizonnyal akadály a Istennel való találkozásunknak s annak, hogy egyetlen kincsem Isten legyen.

Ezek a példák azonban azt is mutatják, hogy Isten nem akar megszegényíteni, amikor lemetsz valahonnan, valaminek feladását követeli, gazdagítani akar önmagával. Isten látja azt, amit én nem látok, hogy valami elfoglalja Krisztus helyét szívemben s helyet akar számára készíteni, mikor önmagával akar megajándékozni. Engedelmeskedj hát, Ő jobban tudja, hogy mi gátol téged az üdvösségre vezető úton. Add oda bátran, nem leszel szegényebb, inkább gazdagabb leszel. Mert, ha a világ minden kincse is a tied, csak Krisztus nem, akkor koldus szegény vagy s ha nyomorult földhözragadt Lázárként éled is életedet, de Krisztus a tied, gazdag ember vagy!

3. Siess! Egészen engedelmeskedj!

Indulj tehát és áldozz, de e két parancs mellé még egy harmadikat is ad Isten, mikor keres valakit: siess! Az emberben mennyi a késedelmeskedés, mikor Isten akar vele találkozni! Mintha valami kellemetlen találkozás volna az, csak halogatja. Ha elindul is, sokszor félúton megáll, vagy még fele útig sem megy el. Úr-Kaszdim és Kánaán földje között nagy volt a távolság, Háránig csak egy kis része volt az útnak s az öreg Tháré csak ennyi utat tett meg s nem lett övé Kánaán, sem az áldás, halál várt ott rá, mert megállt útközben. Mint ahogy halál várt Sodoma pusztulásakor Lót feleségére is, mert megállott útközben és nem ment fel visszatekintés nélkül a hegyekre, ahova Isten küldte az egész családot, hogy ott megmentse és megáldja.

Ne gondoljuk, hogy Tharé példája felejthetetlen volt Ábrahám számára, s ő igazán nem késlekedett. Bizony, letelepedett ő is Háránban s nem indult el addig, amíg édesapja meg nem halt, Istennek újra kellett őt szólítania. Hányszor kénytelen Isten minket is újra és újra szólítani, talán egyre hangosabban, egyre keményebben, mint először az események érthető nyelvén, ha a jó szóból nem értettünk. Aki ismeri Ábrahám történetét, az tudja, mennyi kerülő, kacsaringós utat tett meg s ez utakon mennyi veszedelem várt rá. Gondoljunk azokra az utakra, amiket ő a jobb ellátásért, a tele gyomorért az ígéret földje helyett Egyiptomba tett, egyik bűnből a másikba esett. Mikor Ábrahám élete végén végig gondolt életén, világosan láthatta: mikor sietve ment s engedelmeskedett Istennek, az áldás mindig övé lett, mikor saját esze után járt, késlekedett, kerülő utakat csinált, mindig elmaradt az áldás s jött a veszedelem. Tehát ha Isten keres: indulj, áldozz és siess, ne törődj azzal, hogy mi vár rád, bízd életed Istenre! Tőled sokkal jobban elvárhatja a parancs teljesítését, mint Ábrahámotól, mert ő csak a próféciaán keresztül láthatta Krisztust, mi pedig már láttuk a golgothai keresztet.

Isten mikor keres, akcióra indít. Mikor nekem azt mondja, hogy indulj, Ő már régen megindult felém. Mikor nekem mondja, hogy áldozz a találkozásért, Ő már régen elhatározta a legnagyobb áldozatot, a golgothai keresztet. Mikor azt mondja, siess, Ő már régen – mint a tékozló fiú édesatyja – örömpesve siet felém, hogy találkozzon velem!

Keres téged is Isten, indulj hát el, ne várasd Istent. Áldozz fel mindent, amit tőled kíván, Ő nagyobb kincset kínál helyette és siess, mert Ő maga mondotta 2Péter levelében: Mikor Isten vár, akkor egy nap olyan hosszú – nélkülem –, mint ezer esztendő.

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Urunk, kereső szeretettedért. Köszönjük, hogy most is megcselekeded. Minket is azért hívtál el e templomba, mert találkozni akartál velünk. Urunk, hányszor kerestél hiába! Megmondtad, hogy hol vársz ránk, Te ott voltál, mi nem voltunk ott. Te megjöttél, mi másutt jártunk! Bocsáss meg Urunk, hogy mi annyi mindenhez ragaszkodunk és nincs hely számodra szívünkben. Bocsáss meg minden késlekedésünkért, minden olyan alkudozásunkért, amely azt mondja: majd holnap! Majd holnapután! Te már tudod abból Uram, hogy a búcsúzkodásból egy nagy soha lett.

Áldunk Téged Urunk, hogy nem fáradsz bele kereső szeretettedbe. Kérünk, szólj bele hatalmasan életünkbe úgy, hogy mi meghalljuk, ha nem is akarjuk, megértsük. Mutass rá mindarra, ami drágább nekünk, mint Magad és söpörd ki belőlünk, mint ahogyan megtisztítottad Igéd számára a jeruzsálemi templomot. Kérünk indíts minket, mozgass, mikor csak tapogatódzva, késlekedve megyünk előre, hiszen az idő rohan, nem tudjuk mikor jár le. Egyszer majd keresünk és nem találkozhatunk, mert tovább mentél, lejárt a meglátogatásunk ideje. Könyörülj rajtunk Urunk, hogy áron is megvegyük az alkalmakat.

Ámen.